

Hồi 76

Bái Sơn Trưởng Lão Bị Khốn Giữa Cầm Ô

Cửu Thiên Hiệp nghe tiếng "Cú" kêu sương, báo hiệu canh ba vừa đến, khiến chàng nóng ruột, trở thuật khinh công đi như vũ bão.

Lúc ấy mây đã tan, ánh sáng trăng chiếu sáng như ban ngày, đỉnh Thanh Long đã sờ sờ trước mặt. Bỗng nhiên, bên vệ đường bay vút ra một bóng người thân pháp nhanh như làn gió nổi, nhờ ánh trăng phản chiếu, nhận rõ người lạ chính là Hoàn Phong quái một trong bốn vị đại thủ sơn thần núi Long Hồ.

Hoàn Phong quái vừa hiện thân đã vòng tay thi lễ, nói:

- Thiếu hiệp thật là người tín nghĩa ít có trong đời

Cửu Thiên Hiệp vòng tay đáp lễ, nói:

- Xin hỏi lệnh Thiên Sư ở đâu, Cửu mỗ nóng lòng muốn bái phỏng sớm ?

Hoàn Phong quái không trả lời ngay, mà điềm nhiên nói:

- Hãy theo ta !

Vừa nói dứt, thân hình hắn đã vọt lên cao hàng ba, bốn trượng thực chẳng khác cơn gió nổi thổi ngược. Cửu Thiên Hiệp với thuật khinh công "Lôi hoành cửu chuyển" chớp nhoáng như tia sét ngoằn ngoèo, đuổi theo sau Hoàn Phong quái như hình với bóng.

Hai người trở hết thần lực, mang sao đội nguyệt chạy nhanh lên đỉnh Thanh Long. Thế núi dốc ngược càng lên, càng thấy chồm chổ vùn vút, cả hai người vượt qua mấy ngọn đồi nho nhỏ, đi ngang một hang động tối om, đột nhiên từ bên trong động cốc nhảy vọt ra bốn người lực sĩ, mỗi bên đều vận sắc phục y nhau, đầu chít khăn vàng, vận quần áo chẹt quần áo võ sinh màu hoàng anh.

Bốn tên võ sĩ đứng giàn hàng chữ nhứt, cản ngang cửa cốc động đồng thanh nói tiếp:

- Xin Thủ Sơn cho xem Nhập Ô Bài !

Hoàn Phong quái nghe qua "hừm" một tiếng, tỏ vẻ khó chịu nhưng vẫn cho tay vào bọc lấy ra một thẻ bài bằng cây, giơ lên cao nói:

- Xin Tứ vị lực sĩ xem qua !

Bốn tên lực sĩ vừa trông thấy thẻ bài, vội vòng tay nói lớn:

- Xin mời ... '

Vừa nói dứt, cả bốn tên vội nép mình qua hal bên cửa hang chứa hắc lối rộng vào hang.

Hoàn Phong quái phát mạnh tay áo, lượn nhanh vào trong động. Cừu Thiên Hiệp lắc mình chạy theo sau bên góc, cả hai đi vào độ hai mươi thước. Bỗng nghe phía sau lưng vang lên:

- Âm !

Một tiếng nổ long trời, làm rung chuyển cả hang động.

Cừu Thiên Hiệp giật mình đánh thót, vội quay đầu lại bất giác chàng phá lên cười nhạt.

Nguyên, chàng không trông thấy bốn tên lực sĩ áo vàng đầu cả mà cửa cốc bị chẹn kín bằng bức sáo khổng lồ chắn kín cả lối đi không tài nào chui qua được, chỉ vì bức sáo khổng lồ này to bằng cây cột cả người ôm, chồng chất bên nhau thành bức sáo khổng lồ che kín cả cốc khẩu, trông chẳng khác bức địa võng bủa đầy trên con lộ Huỳnh Tuyền.

Đường đi càng lúc càng cổ quái.

Đã đến lòng động, ánh sáng mờ nhạt được chiếu ra từ những ngọn đèn soi rõ hình dạng một lão nhân đang ngồi trên đỉnh kỷ phu da hổ, đủ cho thấy được sanh phận của lão chính là Hoàng Đại pháp sư.

Hoàng đại pháp sư cất giọng:

- Cừu thiếu hiệp quả là người trọng chữ tín. Ta lấy làm khâm phục.

Cừu Thiên Hiệp cất giọng ôn hòa:

- Chẳng hay lão hiệp có điều chi chỉ giáo tiểu bối chẳng ?

Hoàng Đại pháp sư cất giọng cười ha hả tiếp lời:

- Các hạ đã sớm biết lựa là phải hỏi làm gì, vả lại ...

Cừu Thiên Hiệp thấy bọn thủ hạ của Hoàng Đại như thần thánh “bất khả xâm phạm” nên chàng tỏ ra mạnh bạo, không chịu kém, trầm giọng cướp lời nói:

- Tại hạ bị mời đến đây, pháp sư có điều gì cần giảng lý, xin cứ thẳng thắn vào đề, việc gì phải nói quanh co ... khó hiểu.

Hoàng Đại pháp sư đưa tay vuốt chòm râu mép, thông thả bảo:

- Các hạ nói đúng lý đấy ! Bỏn tọa sẽ trực tiếp nói với người một câu chuyện.

Cừu Thiên Hiệp phụ họa gật đầu:

- Như thế ... mới hợp lý ... !

Hoàng Đại gương mặt đen láy nhìn chàng lạnh lùng hỏi:

- "Ngũ lôi chánh phủ" là vật trấn sơn chí hữu, vật ư hữu đời đời của Long Hồ sơn, thấy là bái, trăm tà ma không phạm được ... Vì cố gì ... mà người nữ trộm mang đi.

Cửu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:

- Không bao giờ có việc này !

Hoàng Đại dừng râu quát to:

- Bút tích còn lưu lại làm bằng.

Cửu Thiên Hiệp thản nhiên đáp:

- Chứ ai ai cũng biết viết ! Tại sao ám chỉ một mình ta ?

- Bút tích còn lưu cả danh hiệu.

Cửu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt nói tiếp:

- Người có tên Giáp, thú có tên chó, mèo, chẳng phải tại hạ dám đại ngôn, thứ ba chữ Cửu Thiên Hiệp tuy không chiếu rên khắp vũ trụ, nhưng các giới võ lâm đều biết tiếng người người có thể ngụy tạo viết ra.

- Tại sao họ không viết tên kẻ khác ?

Cửu Thiên Hiệp sẵn giọng hét to:

- Thì người tìm tên trộm phù mà hỏi.

Hoàng Đại run giọng quát to như sấm:

- Bồn tọa chỉ hỏi người thôi.

Cửu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt đáp:

- Tại hạ ... rất tiếc không rõ điều gì cả.

Hoàng Đại trợn mắt, nạt ngang:

- Đừng lẻo mép chối quanh.

Cửu Thiên Hiệp lạnh lùng trả lời:

- Tại hạ thực thà ! Không ngoa trá nửa lời

Hoàng Đại uất hận như điên, gờ Thiết như ý chỉ vào Cửu Thiên Hiệp bảo:

- Hãy khoan, chờ vội hờm mình, thư thả sẽ phô trương hùng phong và ngạo mạn ... !

Cửu Thiên Hiệp không buông tha, nặng giọng quát to:

- Khách tùy theo chủ, pháp sư, tại hạ lại muốn xem hùng độ của pháp sư thế nào ?

Hoàng Đại pháp sư giận tím mặt, hất trao ngọn đèn lồng cho Hoàn Phong quái cầm giữ, tay hữu lay động Thiết như ý một vòng lại chỉ vào đồng loạn thạch hỏi:

- Cừu Thiên Hiệp, người thấy rõ chứ ?

Cừu Thiên Hiệp vội đưa mắt nhìn theo mũi như ý, mới hay vùng này là khoảng đất rộng ở giữa sơn cốc, mà bốn bên tứ phía đều là vách đá cao chót vót bao vây, và giữa khoảng đất toàn là đá loạn, vun lên cao từng gò như nấm mộ, phân ra bảy, tám cái gò, Đông Tây Nam Bắc, lớn có nhỏ có, án theo toàn cơ trận thế của Nhật Nguyệt tinh thần.

Cừu Thiên Hiệp lại không thạo về lẽ âm dương biến hóa này nên chỉ mỉm cười đáp:

- Ví như nơi đây có mai phục ngàn binh muôn ngựa, Cừu mỗ có thể đem chút võ công ra khuấy phục chứ có sao đâu ?

Hoàng Đại tửm tửm cười, diềm đạm bảo:

- Nơi đây gọi là Bàn Long Ô, bốn tọa không có mai phục thiên binh vạn mã gì cả, nhưng có hai vị sơn thần, tám tên tiểu đồng, cũng đủ gây trở ngại cho thiếu hiệp phần nào ... ha ha ...

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả, trầm giọng bảo:

- Ta có sợ gì trở ngại, giang hồ há chẳng có câu “Chẳng phục cường long khó quá giang” hơn thế nữa, nếu sợ thì chẳng đến, còn đã đến thì có sợ chi ai ?

Hoàng Đại vuốt râu đắc ý, bằng giọng nói thành thật bảo:

- Hay lắm, sĩ khí anh hùng đấy, nhưng lão thành thật cho người rõ, đồng loạn thạch này là Bàn Long Ô thạch trận, vô số kẻ anh hào, tuần kiệt vào rồi chỉ còn một cách quỳ lạy xin tội mới thoát được ra.

Cừu Thiên Hiệp tỏ ý khinh ngạo, cười ha hả tiếp lời:

- Tiếc thay, chỉ vì người chưa gặp phải kẻ chân chánh anh hùng hào kiệt.

Hoàng Đại nghiêm sắc mặt bảo:

- Nếu Long Hồ sơn không có đạo pháp chánh truyền thì đâu dám tự xưng là Đạo gia thủ phủ, chính Hoàng đế còn chưa dám tùy ý đòi thuế, hay giá lâm ; thì người cũng nên dần lòng mà suy nghĩ lại !

Cừu Thiên Hiệp trầm giọng hét:

- Đừng vọng tưởng, trước khi ta đến đây lòng hằng ngưỡng mộ Long Hồ Sơn là chốn uy nghiêm tôn kính không ngờ khi vào đến Thanh Long đỉnh rồi ... ha ... ha ...

- Có gì người cứ nói ?

- Thấy mặt chẳng bằng nghe tên, khiến ta quá buồn cười, quá thất vọng

- Người cứ thẳng thắn giáng tiếp ... lão xin nghe ?

Cửu Thiên Hiệp đằng hắng một tiếng, lạnh lùng bảo tiếp:

- Cửu mỗ gặp toàn là: Ngạo mạn, vô lễ, thô bạo, hách dịch, thủ đoạn vặt ... Ha ... Ha ? Uổng mang cái danh vay nợ với đời ! ...

Hoàng Đại giận run, tay hữu giơ như ý, chỉ vào Hoàn Phong quái hét bảo:

- Thủ sơn lui khỏi ô ... mau !

Hoàn Phong quái cúi đầu tuân mạng, hấn liếc nhìn Cửu Thiên Hiệp cười nhạt bảo:

- Cũng tại người tự chiêu kỳ họa

Cửu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời bỗng thấy Hoàng Đại đưa tay gạt nhanh búi tóc, xóa đầy xuống mặt, tay tả giơ cao cá chuông lạc lắc mạnh:

- Đing đing ! Đong đong ...

Tiếng "đing đong" vang lên trầm bổng, lão lại đưa cây "Thiết như ý" quây một vòng tròn hướng Tây, miệng niệm công sanh:

- Án lặc xá lặc xá ... da nà.. mẽ rế "

Những tiếng thần chú rất quái dị, theo "Thiết như ý" chỉ vào một gò hướng Tây, lập tức cái gò này cuộn cuộn lên làn khói mỏng dần dần bảy cái gò kia cũng bốc khói từ từ, tiếng thần chú "á rặc" niệm càng nhanh, hơi khói càng bốc lên mãnh liệt.

Giữa lúc, Cửu Thiên Hiệp mãi mê theo dõi sự biến hóa, thì Hoàng Đại đã ẩn vào lớp khói mờ mờ, chừng giật mình kinh tỉnh, Cửu Thiên Hiệp vội phóng mình đuổi theo, miệng không ngớt kêu to:

- Yêu đạo người có chạy đường trời:

Tiếng nói vừa dứt, thì Hoàng Đại đã biến mất, tiếp theo đấy một trận gió mát rượi thổi tới ào ạt, như bóng quỷ chuyển hình.

Cửu Thiên Hiệp thất kinh, kêu to:

- Nguy mất

Vừa hét. vừa cử song chưởng đẩy ra một chéu đỡ luồng gió lạ, vì chàng ngờ có kẻ địch nương gió tấn công.

Nhưng mà, ba bên bốn bề vắng lặng, không một bóng người, Cửu Thiên Hiệp cố vận dụng nhãn quang nhìn khắp cả, lại thấy cách đấy năm, ba trượng, dưới làn khói mỏng mờ mờ, có hai điểm lửa tí hon như cặp mắt mèo khi ẩn khi hiện, lúc sáng lúc mờ, chàng mới nhận rõ đấy là hai tên tiểu đồng xách lồng đèn "Khí phong phong hộ vệ bên mình Hoàng Đại pháp sư.

Cửu Thiên Hiệp cả giận, rún mình nhảy vọt tới trước đuổi theo bóng đen vừa kêu to:

- Ối chao ! Chính ... hấn !

Đúng như sự ước đoán, dưới ánh đèn mờ chằng những có hai tên tiểu đồng, mà có cả "Hoàng Đại pháp sư"

Cửu Thiên Hiệp phóng mình vọt tới lần nữa, nhưng chàng đã thất vọng hoàn toàn mà buột miệng kêu to:

- Ối

Một tiếng kêu hốt hoảng và đau đớn, vì ... bàn chân phải chàng vấp phải cái gò, xuýt ngã quỵ, chàng ngẩn mặt lên bóng người và ánh đèn đã biến mất tự bao giờ.

Cửu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên hét to:

- Hoàng Đại ! Là hảo hán xin xuất đầu lộ diện, tiểu gia sẽ hầu tiếp người !

Chàng vừa nói dứt, bóng đèn lại xuất hiện lơ mờ bên hữu nhanh như chớp chàng rún mình vượt đuổi theo, chàng bước một bước, ánh đèn xê dịch một bước, chàng đứng lại, ánh đèn cũng đứng lại, như nam châm hút kim, hử phách gọi rằng không phút nào rời nhau.

Cửu Thiên Hiệp không nhẫn nại được tung mình nhảy lên cao ba trượng, nhắm ngay ngọn đèn lồng đáp xuống.

- Húy ! Hà ... hà ... hà !

Tiếng cười lãnh lút, phát ra sau gò đá loạn, đúng là tiếng của Hoàng Đại pháp sư.

Cửu Thiên Hiệp giận lồng lên như hổ đói, lớn tiếng hét:

- Hoàng Đại có giỏi hiện ra đây, đừng giở trò yêu mị

Hoàng Đại pháp sư lại phá lên cười ha hả, bằng giọng nói âm trầm quát bảo:

- Cửu Thiên Hiệp ! Bỏ tọa đứng đây này người có tài bộ gì ... hãy giở ra xem ...

Cửu Thiên Hiệp tức lộn ruột, lao mình ngay bóng Hoàng Đại pháp sư.

- Bình !

Một tiếng nổi lên khô khan, Cửu Thiên Hiệp vấp phải gờ đất té ngựa, chàng cố gượng ngồi dậy, mới hay mình lạc giữa ô loạn thạch nhìn quanh, hình bóng của Hoàng Đại và hai tên tiểu đồng đã biến mất tự bao giờ

Bỗng nhiên, tiếng chuông lạc đổ liên hồi:

- Đing ... đong !

Tiếng chuông kỳ diệu ngân vang, như xé màn không khí khiến Cửu Thiên Hiệp rúng động cả tâm can, tinh thần dường như tán lạc huyết khí xung lên mãnh liệt, chàng

cổ gượng đứng dậy, loạng choạng đuổi theo hai bóng đèn vừa xuất hiện, hai bóng đèn như luồng quỷ ảnh thoát ẩn thoát hiện, khi qua trái khi qua phải, khiến Cửu Thiên Hiệp lồng lộn như hổ đói, hơi dồn dập mồ hôi toát ra như tắm.

Cửu Thiên Hiệp mang trong mình một thân huyền công vô thượng, cái thể nội công lại thêm mấy độ kỳ duyên, học qua đủ bí tuyệt thế mà lại bị khốn trên vuông đất không đầy nửa dặm, thật là anh hùng mạt lộ, hiệp sĩ đến lúc cùng đường !

Giữa lúc Cửu Thiên Hiệp đang hốt hoảng mơ hồ, lại nghe "Hoàng Đại pháp sư" cất tiếng trầm bảo nhẹ bên trái

- Cửu Thiên Hiệp "Ngũ lôi chánh phù" của bốn sơn người có cất giấu nơi đâu ? Mau mau cung khai sự thật, nếu không người sẽ khốn khó tại đây đến muôn kiếp ngàn đời ! Bàn Long trận ... có lối vào chẳng lối ra ... ha ha !

Cửu Thiên Hiệp bước đi loạng choạng, song thần trí chưa tối hẳn, vừa nghe qua càng tức giận thêm, bằng giọng nói bình thản bảo:

- Yêu đạo chớ lảm lời ! Trận loạn thạch của người, chẳng phải là chảo dầu sôi, rừng lửa đỏ, tiểu gia không bao giờ xin xỏ người đâu ...

Hoàng Đại lại lạnh lùng cướp lời:

- Tuy chẳng phải chảo dầu rừng lửa, nhưng đủ sức bức người chết đói giữa trận đồ !

Cửu Thiên Hiệp găm lên âm ỉ:

- Yêu đạo ! Tiểu gia dù chết ... vẫn không phục thủ đoạn tà ma của người đâu ?

Hoàng Đại phá lên cười to bảo:

- Bốn tọa không cần người bái phục, mà bốn tọa chỉ cần lấy lại Ngũ lôi thánh phù" mà thôi !

Cửu Thiên Hiệp vội ngồi lên gò đá, hai chân xếp tròn lại chép miệng nhủ thầm:

- Đây là phương pháp "Thâu nhanh thuật" của những tay gian đạo sĩ, muốn hóa giải phép huyền hư, chỉ cần tâm yên, khí lặng. là ... là thoát khỏi ô loạn thạch này !

Giữ lúc nguy cơ, thần trí chàng tỉnh lại, không còn nghĩ theo đuổi bóng đèn, hình nộm nữa, mà ngồi yên lặng nhắm mắt dưỡng thần, chàng vận đạo chân người, khai thông ý niệm quán nhãn, quán nhĩ, quán tĩ, dần dần hơi thở điều hòa, tinh thần cùng phấn khởi và tươi tỉnh hơn lên.

- o O o -